

detta medför torde framgå därav, att exempelvis en 20-kilograms pendelvåg får ha ett fel av 30 gram och att sålunda högsta felet för en dylik våg i medeltal utgjorde cirka 1 hektogram. Ett så stort fel kunde understundom uppkomma även vid uppvägning av jämförelsevis små kvantiteter. Det är klart, att sådana felvägningar måste få en rätt stor betydelse både för allmänheten och köpmännen. Ett beklagligt osäkerhetstillstånd har uppkommit.

Vid ett bedömande av detta torde böra påpekas, att det är köpmännen, som i de allra flesta fall förlorat på de ovannämnda felaktigheterna. Det har nämligen visat sig, att 72 procent av de undersökta vågarna visat *under* den rätta vikten, alltså till *säljarens* nackdel, men endast 28 procent varit till *köparens* nackdel. Det finns alltså icke den minsta anledning antaga, att köpmännen för sin del skulle ha något mindre vackert, egoistiskt intresse av att bibehålla den rådande ordningen. Tvärtom, köpenkapens lojala utövare kunna endast vinna på att få rättelse åstad, och att denna vinst icke blir obetydlig framgår till yttermera visso av de ganska avsevärda differenser, som enligt ovannämnda varit gällande.

De kostnader, som skulle uppstå genom den föreslagna justeringen, måste även anses vara synnerligen rimliga. Enligt den utredning, som verkstälts, skulle avgiften för omjustering bli i medeltal 2 kronor 50 öre per våg. Omjustering skall äga rum vartannat år.

Det är givetvis för tidigt att utan praktisk erfarenhet fälla ett definitivt omdöme om det föreliggande förslaget. Som det framhålles i förslaget, är det uppenbart, att »först erfarenheten kan framvisa lämpligaste utvägen att lösa de spörsmål, som vid systemets genomförande i praktiken kunna komma att framställa sig». I avvaktan härpå torde det dock icke finnas någon anledning för köpmännen att ställa sig avvisande till de *principer*, som föreslagits just beträffande omjusteringen av vågar.

K. E. G.

Nr 542.

Av herrar **Elmroth** och **Olsson** i Ramsta, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 98, med förslag till lag om ändrad lydelse av 22 kap. 5 och 21 §§ strafflagen.*

(Lika lydande med motion i Första kammaren nr 304.)

Stockholm den 20 februari 1934.

A. E. Elmroth.

Gustaf Olsson
i Ramsta.